

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 391/2022-25

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Jany Baricovej a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou Hopferova s. r. o., Bajzova 2, Košice, v mene ktorej koná advokátka a konateľka JUDr. Martina Hopferová, proti postupu a uzneseniam Okresného súdu Zvolen č. k. 16 Er 617/2013-27 z 18. marca 2021 a č. k. 16 Er 617/2013-42 z 26. apríla 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 6. júla 2021 a následne doplnenou podaním z 25. mája 2022 domáha vyslovenia porušenia základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom okresného súdu a jeho uzneseniami č. k. 16 Er 617/2013-27 z 18. marca 2021 (ďalej aj „napadnuté uznesenie vydané vyšším súdnym úradníkom“) a č. k. 16 Er 617/2013-42 z 26. apríla 2021 (ďalej aj „napadnuté uznesenie sudcu“). Navrhuje napadnuté uznesenia zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie a priznať mu náhradu trov vzniknutých v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že okresný súd poveril 2. septembra 2013 sťažovateľa ako súdneho exekútora vykonaním exekúcie v prospech oprávneného [REDAKOVANÉ] (ďalej len „oprávnený“),

pričom podkladom vedenia exekúcie bol rozsudok okresného súdu č. k. 16 C 147/2011-42 z 19. októbra 2011 (ďalej len „exekučný titul“).

3. Sťažovateľ následne predložil okresnému súdu návrh oprávneného na zastavenie exekúcie z 11. decembra 2019, ktorý bol okresnému súdu doručený 27. decembra 2019.

4. O predmetnom návrhu oprávneného okresný súd (obsadený vyšším súdnym úradníkom) nerozhodol a napadnutým uznesením určil, že došlo k zastaveniu starej exekúcie (prvý výrok) a sťažovateľovi nepriznal nárok na náhradu trov exekúcie (druhý výrok).

4.1. V odôvodnení uviedol, že ide o tzv. starú exekúciu začatú pred 1. aprílom 2017, na ktorú sa vzťahujú ustanovenia zákona č. 233/2019 Z. z. o ukončení niektorých exekučných konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj „ZoUNEK“ alebo „zákon o ukončení niektorých exekučných konaní“) účinného od 1. januára 2020. Vzhľadom na to, že v danom prípade uplynula rozhodná doba a zároveň nejde o výnimku v zmysle § 2 ods. 2 ZoUNEK, pričom neexistuje dôvod, pre ktorý by malo dôjsť k predĺženiu rozhodnej doby v zmysle § 4 ods. 1 a ods. 2 ZoUNEK, došlo dňom nadobudnutia účinnosti daného zákona k zastaveniu predmetnej exekúcie *ex lege*. Podľa názoru okresného súdu platí, že v prípade, ak existoval dôvod na zastavenie tzv. starej exekúcie vyplývajúci z § 57 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“), o ktorom nebolo ku dňu nadobudnutia účinnosti ZoUNEK rozhodnuté, stará exekúcia sa nadobudnutím účinnosti tohto zákona zastavuje *ex lege*. Zároveň okresný súd nemal za preukázané, že by sťažovateľ doručil oprávnenému upovedomenie o zastavení starej exekúcie v lehote podľa § 5 ods. 3 ZoUNEK, preto v súlade s § 8 ods. 2 ZoUNEK určil, že došlo k zastaveniu exekúcie *ex lege* a sťažovateľovi nepriznal nárok na náhradu paušálnych trov podľa § 6 ods. 1 ZoUNEK.

5. O sťažnosti sťažovateľa nasmerovanej proti predmetnému uzneseniu vyššieho súdneho úradníka rozhodol sudca okresného súdu napadnutým uznesením tak, že ju ako nedôvodnú zamietol podľa § 250 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“).

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Proti napadnutým uzneseniam okresného súdu a ich vydaniu predchádzajúcemu postupu podal sťažovateľ ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje, že:

a) porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru spočíva v tom, že okresný súd vôbec nerozhodol o predložnom návrhu oprávneného na zastavenie exekúcie, ktorý mu sťažovateľ doručil ešte pred nadobudnutím účinnosti ZoUNEK. Napadnuté uznesenie preto označuje za „*svojvoľné a arbitrárne*“. Okresný súd pritom nelogicky na sťažovateľa prenáša vinu za to, že nevydal upovedomenie o zastavení starej exekúcie, hoci podľa názoru sťažovateľa neboli na jeho vydanie splnené zákonné podmienky, keďže rozhodná doba sa v súlade s § 4 ods. 2 písm. b) ZoUNEK predĺžila. Sťažovateľ sa domnieva, že namietané uznesenie okresného súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a konanie vykazuje také vady, ktoré majú za následok zásah do jeho ústavou garantovaných práv. Podľa sťažovateľa „*platí, že ust. § 4 ZoUNEK sa uplatní vtedy ak bol návrh na konanie a rozhodovanie podľa odseku 2 písm. a) až g) podaný pred*

zastavením starej exekúcie podľa ustanovení zákona. Čo bol jednoznačne aj tento prípad, keďže návrh na zastavenie exekúcie bol podaný ešte dňa 11.12.2019 teda pred účinnosťou ZoUNEK,“;

b) arbitrárne a nezákonné rozhodnutia okresného súdu majú za následok aj zásah do základného práva sťažovateľa vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a jeho práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu, pretože namiesto zastavenia exekúcie podľa § 57 Exekučného poriadku a uloženia povinnosti nahradiť trovy exekúcie oprávnenému okresný súd určil, že exekúcia sa zastavuje *ex lege*, a neakceptovateľne mu nepriznal náhradu paušálnych trov. Nie je pritom zrejmé, na základe akého dôvodu by mal všetky náklady, ktoré počas exekúcie vznikli, znášať sťažovateľ, ktorý len konal svoju zákonom ustanovenú povinnosť;

c) okresný súd svojím postupom spôsobil vznik zbytočných prietáhov a porušil tak základné právo sťažovateľa na prerokovanie vec bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, keďže dosiaľ nerozhodol o návrhu oprávneného na zastavenie exekúcie.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie práv sťažovateľa označených v bode 1 postupom a napadnutými uzneseniami okresného súdu.

III.1. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4, čl. 46 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým uznesením vyššieho súdneho úradníka:

8. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

9. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť, a preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

10. Sťažovateľ využil svoje právo podať proti uzneseniu vydanému vyšším súdnym úradníkom sťažnosť, o ktorej rozhodoval sudca okresného súdu. Právomoc sudcu rozhodnúť o sťažnosti sťažovateľa tak v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd ústavnú sťažnosť v časti smerujúcej proti napadnutému uzneseniu vyššieho súdneho úradníka odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4, čl. 46 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým uznesením sudcu:

11. Pokiaľ ide o napadnuté uznesenie vydané sudcom, podstatou námietok v tejto časti je tvrdenie sťažovateľa o porušení jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením, ktoré považuje za arbitrárne, svojvoľné a nedostatočne odôvodnené.

12. Ústavný súd sa podrobne oboznámil so sťažnosťou sťažovateľa zo 7. apríla 2021 podanou proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka (ktorú si vyžiadal od okresného súdu) a aj s napadnutým uznesením sudcu o zamietnutí sťažnosti sťažovateľa. Vychádzajúc z odôvodnenia napadnutého uznesenia vydaného sudcom, je zrejmé, že sa okresný súd stotožnil s právnym záverom, ku ktorému dospel vyšší súdny úradník. Ozrejmil, prečo návrh oprávneného na zastavenie exekúcie nepredlžuje rozhodnú dobu podľa § 4 ZoUNEK, pričom poukázal na konanie sťažovateľa odporujúce zásade hospodárnosti, pretože nevydal upovedomenie o zastavení starej exekúcie podľa § 2 ods. 1 písm. c) ZoUNEK.

13. Uplatnenie právomoci ústavného súdu konať vo veci ústavnej sťažnosti si nevyhnutne vyžaduje, aby bol sťažovateľ priamo alebo sprostredkovane dotknutý na svojich základných právach a slobodách. K porušeniu práv alebo slobôd sťažovateľa pritom môže dôjsť na podklade právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iným zásahom spravidla v konaní, v ktorom bol sťažovateľ účastníkom (resp. stranou). Výnimku predstavuje situácia, ak sťažovateľ nebol účastníkom konania, ale ním mal byť (k tomu pozri napr. sp. zn. IV. ÚS 108/2010 vo veci domáhania sa sťažovateľa priznania postavenia účastníka správneho konania).

14. V súlade s § 37 ods. 1 Exekučného poriadku účastníkmi konania sú oprávnený a povinný; iné osoby sú účastníkmi len tej časti konania, v ktorej im toto postavenie priznáva tento zákon. Ak súd rozhoduje o trovách exekúcie, účastníkom konania je aj poverený súdny exekútor.

15. Ústavný súd uvádza, že ZoUNEK má postavenie *lex specialis* k Exekučnému poriadku, čo znamená, že v situáciách ním osobitne neupravených sa použije Exekučný poriadok ako *lex generalis*.

16. Sťažovateľ ako súdny exekútor nebol oprávnenou osobou na podanie sťažnosti proti prvému výroku uznesenia vydaného vyšším súdnym úradníkom, a to aplikujúc práve § 37 ods. 1 Exekučného poriadku, v zmysle ktorého je súdny exekútor oprávnený podať prostriedok procesnej obrany (sťažnosť) len proti výroku uznesenia všeobecného súdu, ktorý sa ho bezprostredne týka, resp. ktorým sa rozhoduje o jeho právach, teda len proti druhému výroku uznesenia vyššieho súdneho úradníka, ktorým určil, že sťažovateľ nemá nárok na náhradu paušálnych trov exekúcie. Sudca okresného súdu aj napriek tejto skutočnosti napadnutým uznesením konštatoval, že sťažovateľ bol oprávnenou osobou na podanie sťažnosti a rozhodol o jej zamietnutí ako nedôvodnej, hoci smerovala iba proti výroku o určení, že stará exekúcia sa zastavuje.

17. V zmysle aplikovateľného ustanovenia § 37 ods. 1 Exekučného poriadku vo vzťahu k prvému výroku napadnutého uznesenia vyššieho súdneho úradníka (o určení, že došlo k zastaveniu starej exekúcie) sťažovateľ nemal postavenie účastníka konania, a preto nemá v tejto časti aktívnu

legitimáciu na podanie ústavnej sťažnosti, keďže v tomto prípade nie je súdny exekútor nositeľom žiadnych základných práv (m. m. II. ÚS 113/02, I. ÚS 343/09, II. ÚS 245/2011).

18. Na tomto mieste považuje ústavný súd za potrebné podotknúť, že sťažovateľ v podaní z 20. decembra 2019, ktorým okresnému súdu predkladal návrh oprávneného na zastavenie exekučných konaní, zároveň uviedol, že v súlade s dohodou o spoločnom postupe v exekučných veciach oprávneného z 20. decembra 2019 (ďalej len „dohoda“) uzavretou s oprávneným žiada, aby okresný súd zastavil označené exekučné konania (medzi nimi aj napadnuté konanie) bez rozhodnutia o trovách exekúcie. Zároveň zdôraznil, že v prípade, ak „v *doleuvedených exekučných konaniach sme Vám už zasielali Podnet súdneho exekútora na zastavenie exekučného konania, v ktorom sme vyčíslili trovy exekúcie, žiadame konajúci súd, aby o týchto trovách nerozhodoval, nakoľko podaný Podnet berieme späť*“.

19. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd zastáva názor, že prípadné zrušenie napadnutého uznesenia vydaného sudcom, ktorým zamietol sťažnosť sťažovateľa (proti výroku, ktorým sa určilo, že sa stará exekúcia zastavuje), by pre sťažovateľa neprinieslo v žiadnom prípade priaznivejšie rozhodnutie. Predovšetkým nebol, ako už ústavný súd konštatoval, oprávnenou osobou na podanie sťažnosti proti rozhodnutiu o určení, že sa stará exekúcia zastavuje, a v konečnom dôsledku ani eventuálne rozhodnutie okresného súdu o zastavení exekučného konania v súlade s Exekučným poriadkom (čo sťažovateľ žiada) by pre sťažovateľa neprinieslo priaznivejšie rozhodnutie o trovách exekúcie, pretože si ich neuplatnil. V tejto súvislosti poukazuje ústavný súd na svoju judikatúru, podľa ktorej sa napadnuté rozhodnutie zásadne nezrušuje preto, aby sa formálne zopakoval proces, ak výsledok konania nemôže priniesť pre sťažovateľa priaznivejšie rozhodnutie (m. m. III. ÚS 246/2018, III. ÚS 152/2019).

20. Vzhľadom na už uvádzané skutočnosti ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť smerujúcu proti rozhodnutiu o zamietnutí sťažnosti v časti určenia, že sa stará exekúcia zastavuje, podal sťažovateľ ako neoprávnená osoba, a preto ju pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. e) zákona o ústavnom súde.

21. Ako sa už ústavný súd zmienil, z obsahu sťažnosti podanej proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka vyplýva, že táto smerovala len proti výroku o určení, že stará exekúcia sa zastavuje. Sťažnosťou teda nebol napadnutý výrok uznesenia o nepriznaní náhrady trov exekúcie, pričom sťažovateľ až v ústavnej sťažnosti argumentuje dôvodmi nesprávnosti záverov okresného súdu v tomto smere. Z uvedeného vyplýva, že okresný súd práve v časti, v ktorej sťažovateľ mohol uplatniť prostriedok procesnej obrany (sťažnosť) proti výroku o trovách exekúcie, postupoval nad rámec svojej právomoci, keď sudca okresného súdu preskúmal aj výrok o trovách exekúcie, ktorý sťažnosťou sťažovateľa napadnutý ani nebol. Uvedená situácia následne vyvoláva otázku prípustnosti ústavnej sťažnosti v tejto časti, keďže sťažovateľ nevyužil účinný prostriedok nápravy, ktorý mu zákon priznával, ak by okresný súd nekonal v tejto časti nad rámec svojej právomoci.

22. Bez ohľadu na to ústavný súd uvádza, že za situácie, ak okresný súd určil, že exekúcia sa zastavuje podľa § 8 ods. 2 ZoUNEK, bol aj pri rozhodovaní o trovách exekúcie povinný postupovať podľa predmetného zákona. V tejto súvislosti je potrebné poukázať na § 5 ods. 2 ZoUNEK upravujúci obligatórne náležitosti upovedomenia o zastavení starej exekúcie, ktorých súčasťou je aj výzva na úhradu paušálnych trov exekúcie, ak si ich súdny exekútor uplatňuje. V rámci nej sa teda zhmotňuje zákonný nárok súdneho exekútora na paušálne trovy exekúcie a táto

sa stáva následne exekučným titulom (§ 6 ods. 3 ZoUNEK). Zákon o ukončení niektorých exekučných konaní pritom explicitne v § 5 ods. 3 upravuje lehotu, v ktorej je súdny exekútor povinný zaslať dané upovedomenie oprávneným vo vzťahu k exekúciám, na ktoré sa vzťahuje daný zákon. Porušenie tejto povinnosti súdneho exekútora má za následok sankciu v podobe nepriznania náhrady trov exekúcie (§ 6 ods. 4 ZoUNEK).

23. Vo vzťahu k námietke sťažovateľa, že z dôvodu nevydania upovedomenia o zastavení starej exekúcie bol sankcionovaný nepriznaním náhrady paušálnych trov exekúcie, dôsledkom čoho malo dôjsť k neprípustnému zásahu do jeho majetkových práv, ústavný súd odkazuje na bod 18 odôvodnenia tohto uznesenia. Nad rámec ešte dodáva, že na základe uvedenej dohody sa oprávnený zaviazal uhradiť sťažovateľovi za každú exekúciu (v prípade neukončených exekučných konaní v prospech oprávneného, v ktorých pre nemajetnosť povinných nebola vymožená žiadna finančná suma) paušálnu odmenu v sume 39 eur bez DPH, ktorá mala predstavovať úplnú a finálnu náhradu trov exekúcie a jej vyplatením sa sťažovateľ vzdal nároku na náhradu akýchkoľvek ďalších trov v týchto exekučných konaniach.

24. Na základe uvedeného ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde. Ústavný súd pritom k rovnakým záverom dospel aj v obdobných veciach totožného sťažovateľa vedených pod sp. zn. IV. ÚS 218/2022, IV. ÚS 249/2022, IV. ÚS 252/2022, od ktorých sa ústavný súd s ohľadom na obsahovú totožnosť právnej argumentácie k nastolenej problematike nemá dôvod ani v tomto prípade odchýliť.

25. Pokiaľ ide o namietané porušenie označených hmotných práv (čl. 20 ods. 1 ústavy, a čl. 1 dodatkového protokolu), sťažovateľ namieta porušenie týchto práv v spojení s alebo v nadväznosti na namietané porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie. Keďže ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade nedošlo k porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a rovnako ani práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, je zjavné, že nemohlo dôjsť ani k porušeniu týchto sťažovateľom označených práv.

26. Namietané porušenie čl. 20 ods. 4 ústavy sťažovateľ v ústavnej sťažnosti nielenže neodôvodnil, v rámci svojej argumentácie ho ani nespomenul, a vzhľadom na obsah tohto článku ústavy, ktorý upravuje ústavné podmienky vyvlastnenia alebo núteného obmedzenia vlastníckeho práva, ústavný súd ani nevzhladol žiadnu príčinnú súvislosť medzi napadnutým uznesením okresného súdu a jeho postupom a porušením predmetného článku ústavy.

27. Ústavnú sťažnosť tak bolo potrebné odmietnuť v tejto časti pre jej zjavnú neopodstatnenosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.3. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu:

28. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy je odstránenie stavu právnej neistoty, pričom k vytvoreniu stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu (I. ÚS 10/98, I. ÚS 44/99, IV. ÚS 68/02) alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04, IV. ÚS 86/08).

29. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie tohto práva ešte mohlo trvať (napr. I. ÚS 116/02, IV. ÚS 637/2013). Ak v čase doručenia ústavnej sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde], pretože konanie o takej ústavnej sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (m. m. I. ÚS 6/03). Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie z 3.3.2009, sťažnosť č. 16970/05).

30. Podľa zistenia ústavného súdu nadobudlo napadnuté uznesenie okresného súdu právoplatnosť 5. mája 2021 a týmto dňom dané konanie (stará exekúcia) bolo aj právoplatne skončené (druhá veta § 8 ods. 2 ZoUNEK). Ústavná sťažnosť sťažovateľa bola ústavnému súdu doručená až 6. júla 2021, teda v čase, keď k porušovaniu označeného základného práva postupom okresného súdu už nemohlo dochádzať a jeho právna neistota už nemohla trvať.

31. Ústavný súd preto odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

32. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v petite nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. júna 2022

Miloš Maďar
predseda senátu